

i de allerfleste Punkter af det foreliggende Forslag, med Undtagelse af § 38, antager jeg, at dette ikke vil blive Tilfældet. Jeg vil ligesom den ærede næstforegaaende Daler (Dam) erkjende, at Loven i sproglig Henseende er uindergaaet en Deel Forbedringer, og jeg kan derfor omtrent i Gæt og Alt slutte mig til den, som den foreligger, ønskende, at den maa faae en hurtig Behandling og Tilendebringelse i begge Thing; thi om der end kunde være enkelte mindre Duffer, man kunde have med Hensyn til Omordningen, om man end saaledes kunde ønske Vaterfkouten borte af § 6 og en heldigere Affattelse af § 15, om jeg end kunde ønske en lille Forandring i sidste Stykke af § 31 og endvidere den Tilføielse i § 40, som fandtes der, da Loven ifjor var færdig fra anden Behandling i Folkethinget, nemlig at Sagen skal kunne holdes inde til Tjeneste længere end to Aar for sin Uddannelses Skyld, — skal jeg dog være villig til at give Afkald derpaa, naar dette kan sikke Loven hurtig Fremme. Med Hensyn til Hovedspørgsmaalet, som allerede er berørt af flere ærede Dalere, vil jeg erklære, at medens jeg ifjor var en bestemt Modstander af den Bestemmelse, at Præsterne ikke fuldkommen skulde opfylde deres Børnepligt, vil jeg dog iaar kunne blive staaende og slaae mig til No ved det Mæglingforslag, der er kommet til os. Ganste vist er Folkethinget ikke bundet ved det Mæglingforslag, hvorpaa det ifjor gik ind, men paa den anden Side maae vi husse paa, at det høie Landsting i det Besentlige bestaaer af de samme Medlemmer som ifjor, hvorfor jeg troer, at vi kunne spare mange unyttige Forhandlinger, saafremt vi bøie os og gaae ind paa det Mæglingforslag, der nu er kommet til os omtrent i samme Form som ifjor.

Svar: Denne Bøielighed vilde jeg have ønsket, at det ærede Medlem vilde have gjemt til en anden Leilighed, der var mere passende end denne, og dernæst vilde jeg have ønsket, at det ærede præstelige Medlem — saavidt jeg veed, er han det eneste præstelige Medlem her i Thinget — vedblivende vilde have givet sine Colleger det samme smukke Exempel som ifjor ved at bevidne sin Høitagtelse for at være

Soldat; men til min Overræffelse hører jeg nu, at han har foretaget sin Retirade. Dette kan jeg nu vel Intet have imod, men maa kun beklage det. Med Hensyn til den høitærede Justitsminister maa jeg sige, at da jeg saae hans Udnævnelse til Justitsminister, glædede jeg mig til, at vi denne Gang ikke igjen skulde komme ind paa disse uhyggelige Forhandlinger, om Præsterne skulde være Soldater eller ikke, idet jeg holdt mig forvisset om, at han ikke vilde klamre sig til en saadan Bestemmelse saaledes som hans Forgænger; men til min Beklæggelse seer jeg nu, at vi atter skulle have den samme Strid som ifjor. Kun har jeg endnu det Haab tilbage, at den ærede Minister ikke vil ligne sin Forgænger i at holde saa fast paa, at Præsterne skulle have den Fritagelse, som er foreslaaet ved dette Mæglingforslag — ja Mæglingforslag kan man egentlig ikke kalde det, thi det er det slet ikke; det er fremsat af den Deel af Fællesudvalget, der var valgt af Folkethinget, og jeg maa sige de Herrer; forsaavidt de ikke vide det, at jeg havde den Ære at være Medlem af Fællesudvalget, og at jeg kun gik til en Bestemmelse som denne i det Haab, at man dengang skulde faae Ende paa Striden, idet Landstinget vilde gaae ind derpaa. Det viste sig, at det andet Thing ikke vilde gaae ind derpaa, og jeg føler mig nu ikke bunden dertil, thi min Tilbøielighed drager mig, ligesom det er Tilfældet med den ærede første Daler, til, at Præsterne skulle dele Stæbne med alle Andre. Ifjor taltes der meget om, at Folketølelsen skulde stødes ved, at Præsterne blev Soldater. Jeg har i Sommer havt Leilighed til at høre dette Spørgsmaal blive omtalt paa ikke saa Steder, og jeg kan sige den høitagtede Justitsminister, at der, hvor jeg har været tilstede, er der ikke blevet reist noget politisk Spørgsmaal, hvori jeg har seet Alle — ligesom de Høieste til de Laveste — være i den Grad enige som deri, at Præsterne skulde være Soldater. Dette tjener altsaa som Modsetning til den Udtalelse, som ifjor fremkom her fra forskjellige Herrer's Side, at Saadant skulde faare eller støde Nogen i Samfundet. Jeg i alt Fald har ikke truffet paa Nogen, som fandt sig saaret derved; man følte sig tværtimod stødt over, at Præsterne her skulle